Mizah

218

ANLAYANA

Zavallı Kemal Paşa !

Mustafa Kemalin yurdu kurtardığı günlerin heyecanile adını değiştirmiş kazalar vardır. Bunlardan biri de Kirmasti... Sonradan M. Kemalpaşa oldu.

Lâkin, Kemalpaşalık bu şirin kasabaya sonradan takılma. Ne de olsa günün birinde Kemal Paşayla alâka derecesini gösterdi: Camide vâzeden bir hoca, kadınların açık saçık gezmelerinden, dinin elden gittiğinden bahsederek Mustafa Kemale dil uzatmış. Tabii bizim molla Nanecip Nafazıl Kısakürek'in ruhu şadolmuştur.

Bereket hakiki Kemalpaşalılar bu yobaz eskisine lâyık olduğu dersi vermişler. Yoksa, vâzeden o yobazın anlıyacağı dille, Kemalpaşa kazası «müsemmâ binnakîz» e misal teşkil ederdi!

Turistik

Denizyolları, dil çorbamıza bir yeni kelime daha kattı: Turistik... (Tur)unu Büyükadadan, (is)ini kendi vapurlarının yüz karasından, (tik) ini de meşhur molla Necip Fazılın suratından almış olması lâzım gelen bu acaip kelime salatası meğer Denizyolları İdaresinin bütçesine ne rahneler açıyormuş...

Neden böyle oluyor? diye fazla incelemiye hacet yok.

Malûm ya, Denizyolları bu, ne de olsa mevzuu itibarile işleri sudan....

Yanıyoruz !

Evet, gerçi yananlar ormanlar, odunlar, keresteler... Amma, mal bizim olduğuna göre, ha ormanlar dolusu odun yanmış, ha biz yanmışız. İkisi bir kapıya çıkar: Zarar kapısına...

Bir taraftan teminat veriyorlar: Yangınlar asla bir kasıt mahsulü değil.

Öteden, elimiz böğrümüzde, bir nevi âciz Neron vaziyetinde, vesaitsizlikten, tabiatla mücadele için silâhlanmamış olmaktan gelen acizle, seyrediyoruz.

Amma, her büyük karar esnasında bu yangınlar çıkıyormuş: Seçim Kanunu sıralarında, demokrasilere kat'i iltihak kararları sırasında...

Bu yangınlar bir koldan değil, beş koldan çıkıyormuş. Beşinci koldan çıkan da en azılısı imiş...

Neyliyelim ki resmî beyanat böyle: Kasıt yok, ihmal var...

Evet amma, yanıyoruz yahu! Sade eteklerimiz tutuşmuş olarak değil, içimiz yanıyor. Yok mu bir bardak buzlu su?

Maliklemek

Birleşmiş Milletlerde Sovyet delegesi Malik'in adından bir fiil yapılmış: Maliklemek... Yalan, palavra atmak ve mübalâğa etmek mânasına...

Bu usul bizde tatbik edildiği takdirde şu fiiller ortaya çıkacaktır:

Bütün pazarı yarım saatte gezilmedi (Fahreddin Kerim gibi dolaştı) daha cümlesi bitmeden rakibini menderesledi (cevaplandırdı, alaşağı etti). Lâhzada dostunu demokratlayıverdi (kayırdı) ilâh...

— SİVRİSİNEK —

— Evet, çok memnun.. Ben mi? Daha bilmiyorum!

— İster, sen eve dön; ister, çocukları getirteyim, burada uyut!

Buyurun cenaze namazına:

Kadın Bacakları

Her ayağın bastığı yerde sanki kalbim var
Kalbim ki vahşi bir zevk alır ezilişinden.
Ömrümüzün geçtiği yolda, bana sorsalar,
Gidiyorum bir kadın bacağının peşinden.

★

Bir kadının içinden ağlayışı, gülüşü
Gözlerinden ziyade bacaklarına yakın.
Bir lisandır onların duruşu bükülüşü.
Kadınlar! Onlar varken konuşmayınız sakın!

★

İnce sütunlardaki ilâhî güzelliğe
Bacakların ruhudur şekil veren, diyorum.
Bacakları bir kalın örtüde saklı diye
Mermerde kalbi çarpan Venüs seviyorum.

★

Boynuma doladığım taştan putu görseler
İnsanlar öğrenirdi neye tapacağını.
Kör olsam da açılır gözüm, ona sürseler
İsâ'nın eli gibi, bir kadın bacağını!

Kaldırımlar şairi
Molla Necip Fazıl KISAKÜREK

NOT: «Büyük Doğu» Cemiyetinin büyük reisinin bu manzumesini Kaldırımlar'dan iktibas ederek o cemiyetin aleyhimize broşürler neşreden büyük şubelerine ithaf ediyoruz.

— Çabuk, zabıta romanına başlamadan babamla konuş!

— Neden bana dokunuyorsunuz?
— Kızıp da yazıyı çabuk bitiresiniz diye!

Cilt 9, Sayı: 218 FİYATI 25 KURUŞ 8 Eylül 1950

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Alışkanlıklarımız

ALIŞMIŞ, kudurmuştan beterdir; zorla değil ya... Bazı huylarımızın çıkması için, evvelâ canımızın çıkıp gitmesi şart!..

Başımıza Demokrat bir Bakan getirildi, değil mi? Bakanın bütün hüsnüniyetini ziyrüzeber edecek şekilde «Her sözün mahzı kerametttir efendim» deyip kendisini iki ayda diktatör haline getiririz. Ne yaparsınız, diktatörle idare edilmiye alışmışız...

Yahut, ihtisasımıza güvenerek, sayei demokraside, sizi bir veznedarlığa tayin ederler; ikinci gününden başlıyarak, alâkalı kanunların bütün kaçamak noktalarını keşfeder, çalıp çırpmıya başlarsınız; neylersiniz? Öyle alışmışız... Meselâ, şube müdürüsünüz de, yukarıdan iltifat gördünüz. Gözünüz Umum Müdürlükte... Oturup insan gibi çalışacak, o mevkie layık olacak yerde üst makamların kuyruğunda gezmiye başlarsınız. Bir dalkavukluk, bir dalkavukluk ki sormayın? Amma kabahat sizde mi? Ne münasebet! Eskidenberi öyle alışmışsınız da ondan...

Bir yere telefon etseniz de aradığınız, kazara karşınıza hemen çıkıverse apışıp kalır, söyliyecek söz bulamazsınız. Çünkü, telefonda bile «Bugün git, yarın gel» düsturunun hükmüne benziyen bir sonsuz beklemiye alışmışsınızdır.

Sade bunlara mı münhasır? Herşeyde, amma herşeyde alışkanlıklarımızın esiriyiz. Bir iş yapmıya kalksak, gözümüz etrafta: Aman, alkışlasalar... Emrimizde bir münhal mi var? Kulağımız telefonda, postada: Tavsiyeler yağsa da, bize müstakbel faydalar vâdeden bir pistonluyu kayırsak... diye bekleriz ve daha kimbilir ne kadar bekliyeceğiz. Çünkü böyle görmüş, buna alışmışız. Maazallah, tavsiyesiz adam tayin etmek, Bakan kovalıyacak yerde oturup çalışmak, çalmamak, fikrimize kıymet verildiğini görmek bizi uyuzdan beter rahatsız eder. Kudurmuşa dönmüşüz bir kere.

Hattâ, bu yazıyı okurken bile, tenkidlerin gittikçe ağırlaştığını görerek, işte diliniz karıncalanmıya başlıyor, ağzınız açılıyor. Alışmışsınız efendiler, zorla değil ya, tenkide uğrayınca küfür etmemek elinizde değil..

MİZAHÇI

Millî birliğe dikkat!

İki kişi kavga edince üçüncü sevinir!

Hint Kumaşları

Besbelli insan, yıllarca içinde yaşıya yaşıya bulunduğu şehre, şehrin pis, berbat manzarasına, konforsuz hayatına alışıyor da, etrafını, kendini görmez, bilmez oluyor. Arasıra tetkik seyahatine çıkıp dönenlerin rivayetleri olmasa, çektiğimiz sefaleti bir türlü lâyıkile idrak edemiyeceğiz.

Son zamanlarda, seçim propagandası için söylenen nutuklar, bu, memleketi dışarıdan gelip yabancı ve medenî birer insan gözüyle görenlerin rivayetlerine ilâve olundu. Allaha şükür, biz de ne mal olduğumuzu öğrendik.

Meğer yapılacak ne çok şey varmış... Meğer biz ne ağlanacak bir halde imişiz... Radyolarda nutuk verenleri dinledikçe evvelâ içimize bir hüzün çöküyor, sonra kara düşünceler beynimizi dolduruyor, daha sonra gözlerimiz doluyor, en sonra da — kanunun müsaadesi nisbetinde — canımıza kıymak arzuları dayanılmaz bir hal alıyor ve biz, ağlıya bağıra radyomuzun düğmesini çevirerek neş'eli bir müzik arıyoruz ki içimiz açılsın; biraz yüzümüz gülsün... Lâkin ne gezer! Dünyanın bütün radyo istasyonlarına bir lâf ebeliği ârız olmuş... Mc Arthur Korea'den imdat diye bağırıyor, Amerika atom, idrojen ve daha adı bilinmedik bombalarla Rusyanın üzerine yürümekten bahsediyor, Avrupa feryat ve figan içinde... Yine, diyoruz, bizim çöplük hepsinden daha iyi, daha rahat, daha müreffeh...

Amma, bunu biz diyoruz. Belediye meclisleri adaylarına göre halimiz duman... Her nefes alışta sokaklarımızın bütün tozu toprağı ciğerlerimize dolarak oralarını mükemmel bir duvarcı ustası gibi sıvamakta, her içtiğimiz suda milyarlarca mikrop barsaklarımızı istilâ etmekte, her yediğimiz lokma ile namütenahi pislik, gübre kesemizi ve midemizi kazıklamakta... Bütün bu felâketlerin sebebi hep eski belediye âzaları... Onlar bir çıkıp gitseler de yerlerine berikiler gelseler, bakın nasıl memleket cennete dönecek, sokaklar pırıl pırıl yanacak, lokantalar temizlik kokacak, garsonlar, şoförler mintarafillâh nazil olmuş birer melâike haline girecek, liman turist taşıyan vapurlarla tıkanacak, dünya işini gücünü bırakıp bizi görmiye koşacak, parmak ısıracak, hayran kalacak, susuz kasabaları sel götürecek, ağaçsız yerler orman halini alacak (ve tabiî yanmıyacak), manavlar halka bedava meyva dağıtacaklar, kasaplar kendi kendilerini kesip yüzerek çengellere asıp cezayı sezalarını bulacaklar... Hele yeni belediye meclisi âzaları bir seçilsin...

Ve nihayet seçildiler. Eskileri gitti, çok şükür yenileri geldi. Şimdi bekliyelim, bütün o parlak nutuklar en kısa zamanda birer hakikat olsun.. Yalnız onların vücudile mümkün olacak sihirli işler bir anda görülsün, yalnız onların yapabilecekleri cennet derhal vücut bulsun..... da görelim!

Koşuşun ey Amerika, Avrupa, Asya, Afrika ve Kutuplar ahalisi... Bizim Hind kumaşları burayı düzelttikten sonra fisebilillâh emrinize âmadedir.

Çünkü nasıl olsa bir devre sonra yine ayni teraneleri dinliyeceğiz. Yine ayni şikâyetler, bu sefer yerini kaybeden eski belediye âzalarından yükselecek. Ayni çöplük tasvirleri, cennet tasavvurları, vaidleri...

Bizim Hind kumaşları o zaman nasıl olsa buralarda barınamazlar, belki dünyayı daha kolay ıslah ederler!

— Daktilo hanım kızım, paydosa ne kadar var?
— Hazırlığımdan anlasana, bir saat var!

Kore'de Sovyet taarruzu:

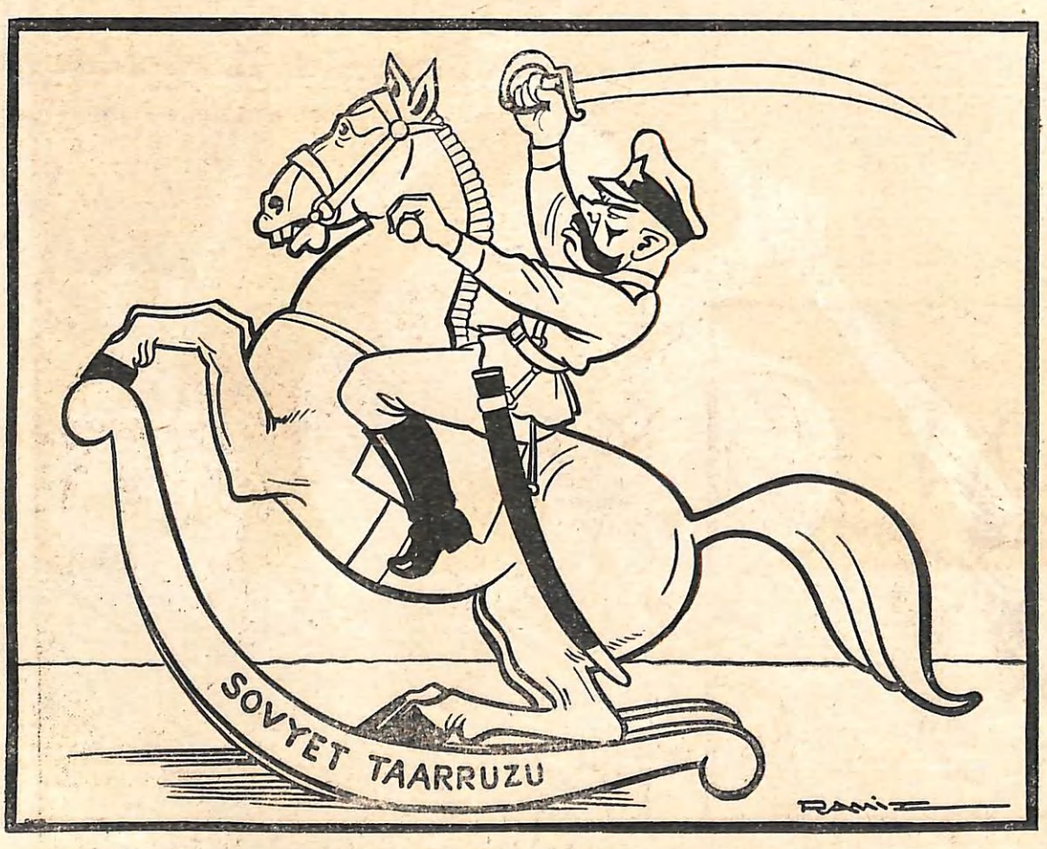

Ha gayret!

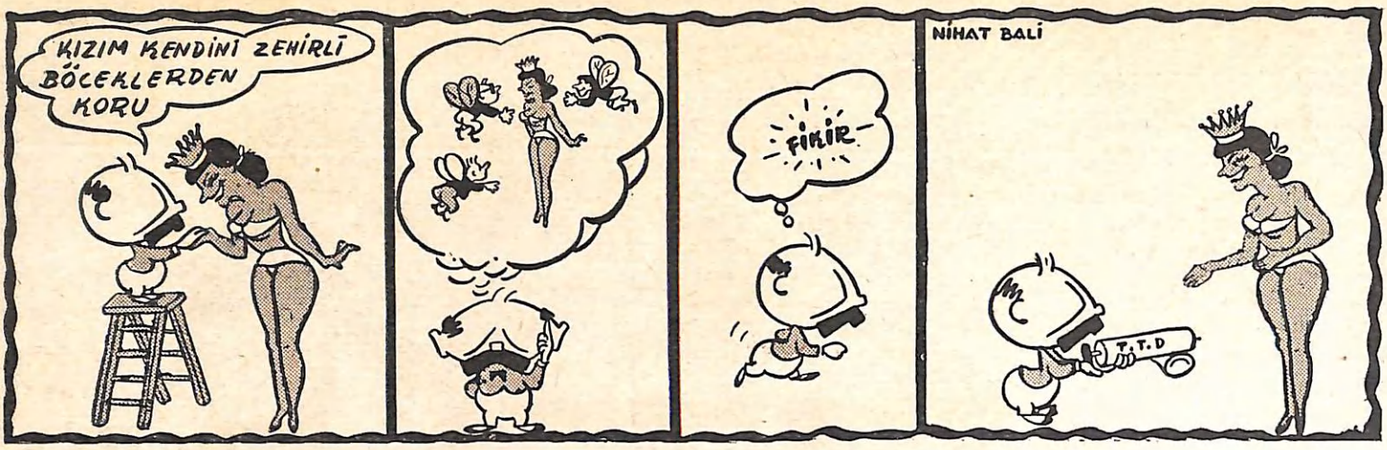

Küçük Valinin maceraları

Tek Keramet

Tazmîn

Ben derim yâr-i vefâkâr safâlar getirir
Yârimiz koltuğu altında cefâlar getirir

Ben derim saklıyacak bir kümes olsun başımı
Bakarım âlemin emlâki kirâlar getirir

Ben derim bahşeder ihsânını elbette felek
Feleğin lûtfu hemen bâd ü havâlar getirir

«Ben derim bâd-i sabâ nükhet-i zülfün getire
O gider bâşıma bin türlü belâlar getirir»

Ben derim haftada bir kerre su versin Terkos
Gece gündüz borudan türlü sadâlar getirir

Ben derim Menderesin gayreti meşkûr olsun
Sa'y ü gayret bize ehvence gıdâlar getirir

Ben derim bir daha ikbâle erişmez C.H.P.
Farazâ gelse maan kaht ü galâlar getirir

Yatırıp halkı hasîr üstüne don gömlekle
Kendi yârânına semmûr ü abâlar getirir

Gitti hamdolsun o bâşağrısı başlardan Ozan
Yeni bir parti bugün halka şifâlar getirir.

AKILLI OZAN

ÖZÜR

Patron, işe geç gelen memurunu paylıyordu:

— Nedir bu haliniz! Bir gün olsun vaktinde gelmiyorsunuz.

Memur kendini müdafaaya çalıştı:

— Gelirim, efendim, vaktinde gelirim amma, ne yapayım, o zaman akşama kadar vakit bir türlü geçmiyor...

VAH ZAVALLI!

Dalgın âlim bir arkadaşına dert yanıyordu:

— Seneden seneye hafızamı kaybediyorum, birader. Meselâ dün, karımın dolabında bir deste aşk mektubu buldum. İnanır mısın! Bunları ona yazdığımı zerre kadar hatırlamıyorum.

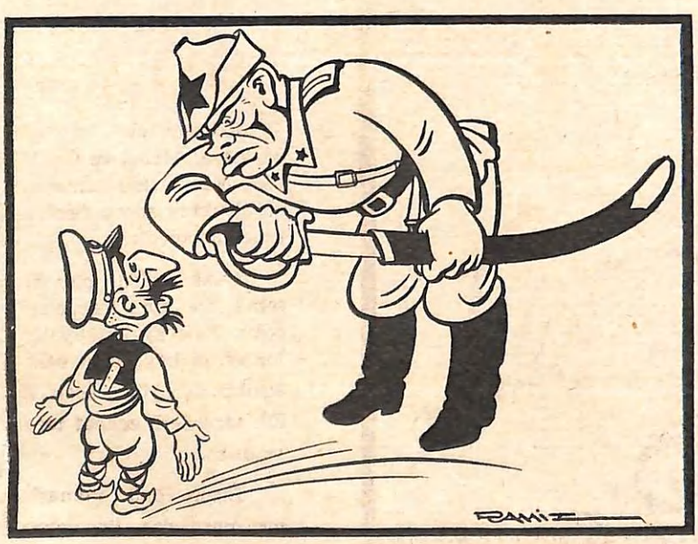

Kızıl Rusya — Sen baş kaldırıyormuşsun?

Kızıl Gospodin — Aman efendim, bizde baş yok ki kaldıralım!

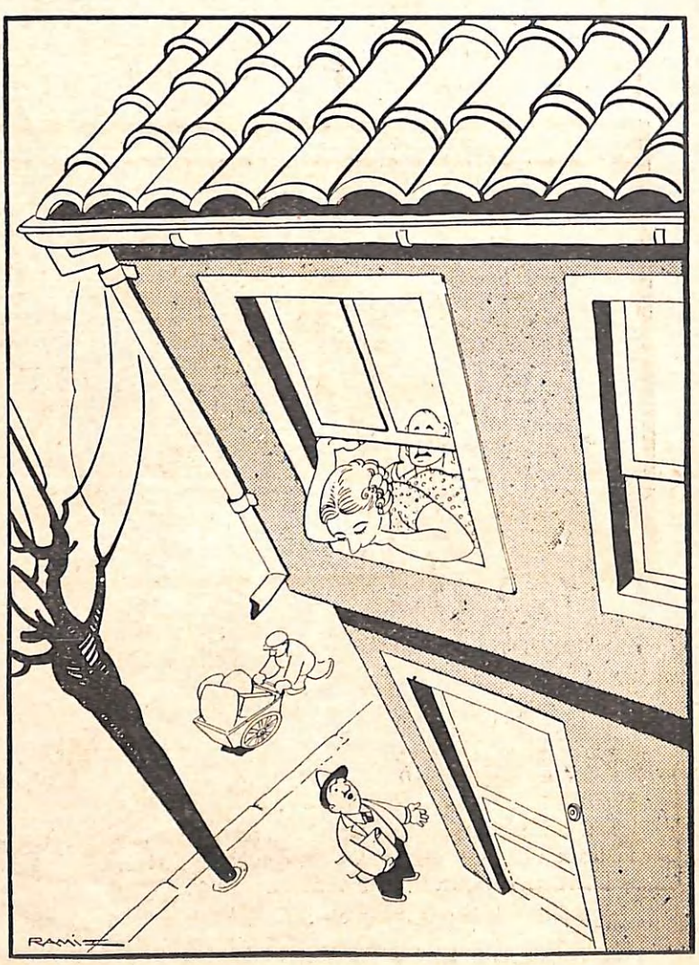

— Ben beyefendinin terzisiyim!
— Provaya mı geldiniz?
— Evet, birinci taksiti almak için bir prova yapacağım!

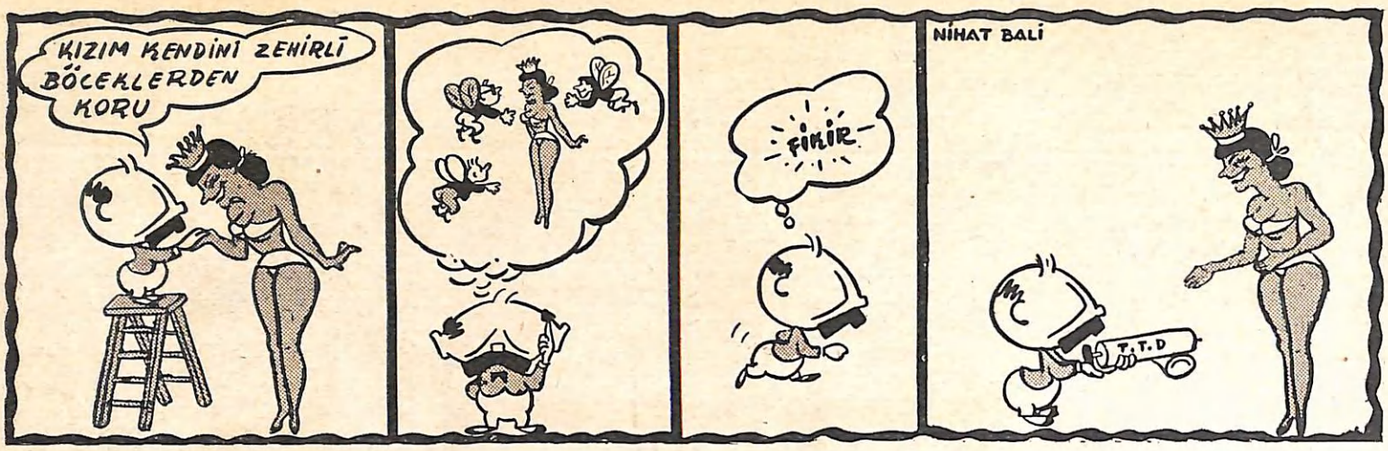

Küçük Valinin maceraları

Tek Keramet

Tazmîn

Ben derim yâr-i vefâkâr safâlar getirir
Yârimiz koltuğu altında cefâlar getirir

Ben derim saklıyacak bir kümes olsun başımı
Bakarım âlemin emlâkı kirâlar getirir

Ben derim bahşeder ihsânını elbette felek
Feleğin lûtfu hemen bâd ü havâlar getirir

«Ben derim bâd-i sabâ nükhet-i zülfün getire
O gider bâşıma bin türlü belâlar getirir»

Ben derim haftada bir kerre su versin Terkos
Gece gündüz borudan türlü sadâlar getirir

Ben derim Menderesin gayreti meşkûr olsun
Sa'y ü gayret bize ehvence gıdâlar getirir

Ben derim bir daha ikbâle erişmez C.H.P.
Farazâ gelse maan kaht ü galâlar getirir

Yatırıp halkı hasîr üstüne don gömlekle
Kendi yârânına semmûr ü abâlar getirir

Gitti hamdolsun o bâşağrısı başlardan Ozan
Yeni bir parti bugün halka şifâlar getirir.

AKILLI OZAN

ÖZÜR

Patron, işe geç gelen memurunu paylıyordu:

— Nedir bu haliniz! Bir gün olsun vaktinde gelmiyorsunuz.

Memur kendini müdafaaya çalıştı:

— Gelirim, efendim, vaktinde gelirim amma, ne yapayım, o zaman akşama kadar vakit bir türlü geçmiyor...

VAH ZAVALLI!

Dalgın âlim bir arkadaşına dert yanıyordu:

— Seneden seneye hafızamı kaybediyorum, birader. Meselâ dün, karımın dolabında bir deste aşk mektubu buldum. İnanır mısın! Bunları ona yazdığımı zerre kadar hatırlamıyorum.

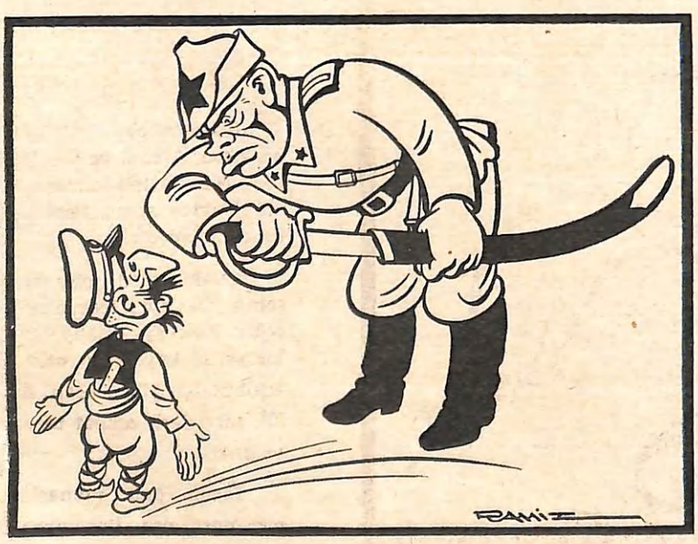

Kızıl Rusya — Sen baş kaldırıyormuşsun?

Kızıl Gospodin — Aman efendim, bizde baş yok ki kaldıralım!

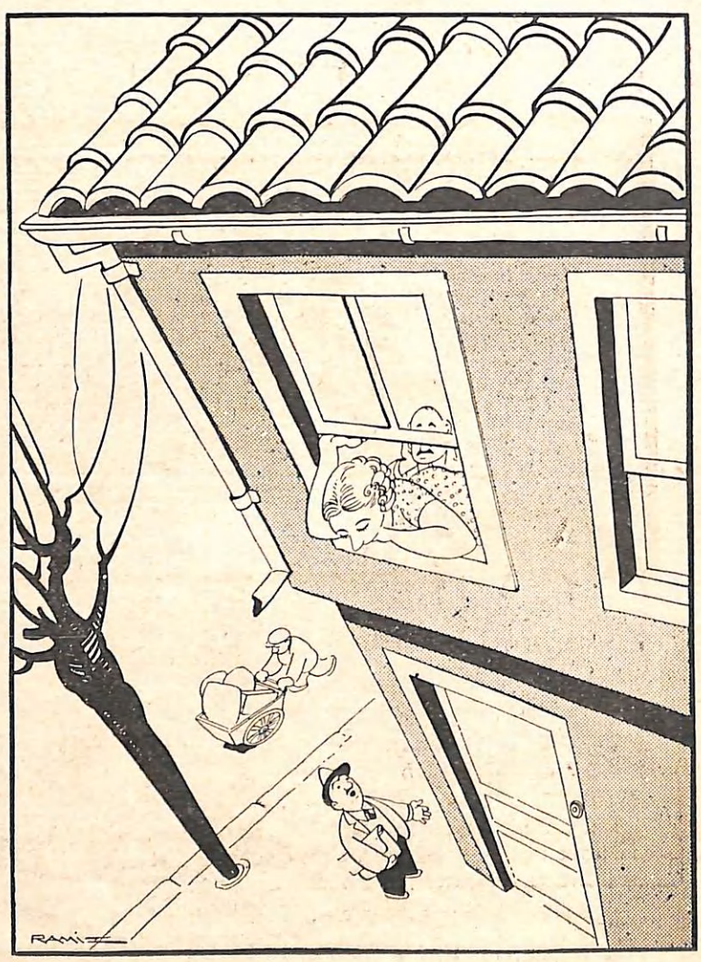

— Ben beyefendinin terzisiyim!
— Provaya mı geldiniz?
— Evet, birinci taksiti almak için bir prova yapacağım!

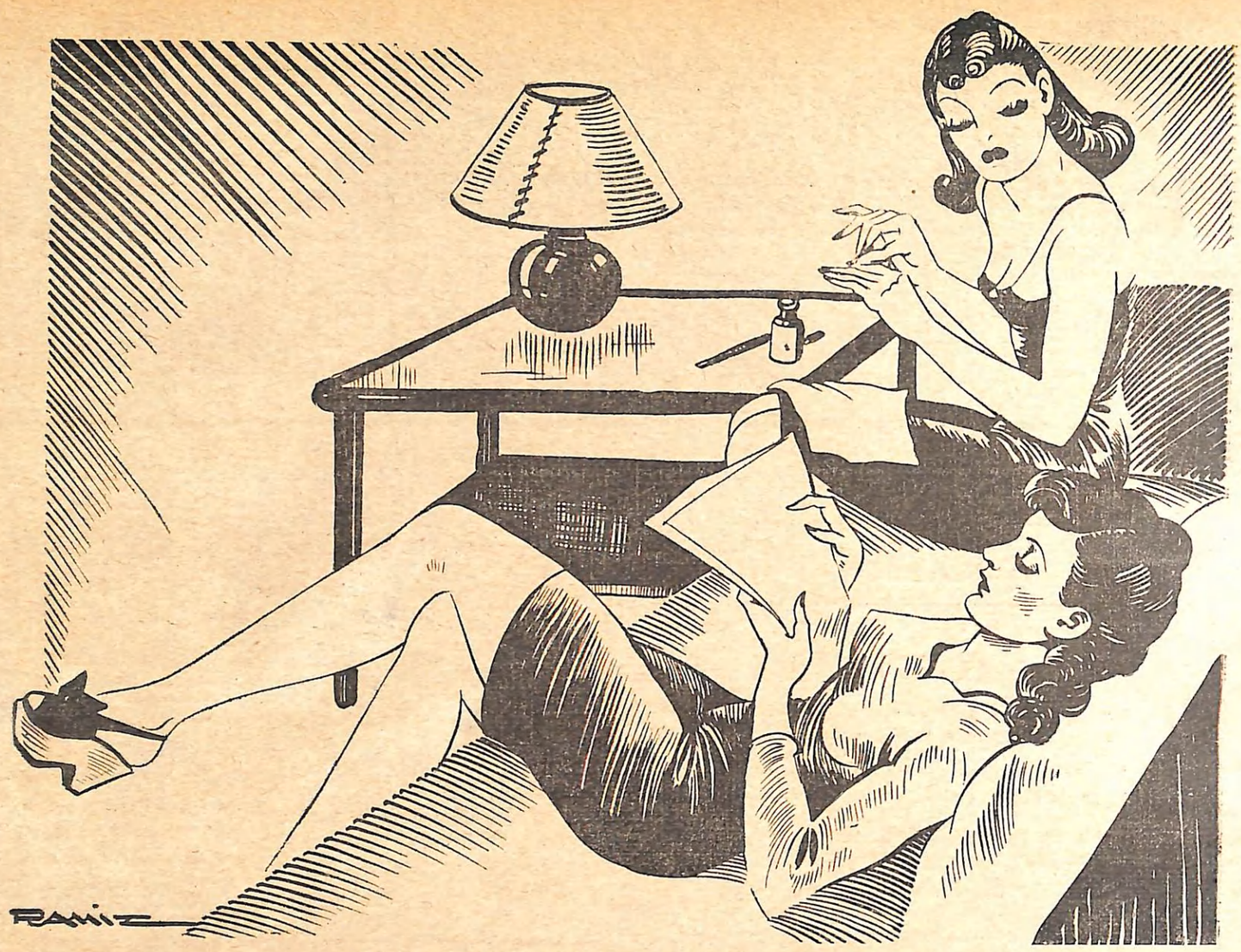

— Sen muvafık mısın, muhalif misin?
— Muhalifim amma, erkeklerin hepsi muvafık buluyor!

— Neden kuyruk oldunuz yahu?
— Birer kuyruk kapmak için!

İLÂN

«Demokrasi» marka çikletler piyasaya çıkmıştır. Her ağıza uygun olan ve istenildiği şekilde, istenildiği kadar çiğnenebilen bu çiklet hazmı kolaylaştırır. Göz karartısına, gönül bulantısına birebirdir. Yumuşak veya sert cinsi olduğu gibi yeşil, kara ve kızıl renkleri de mevcuttur. Balonlusu da vardır.

Son günlerde pek moda olan ve kimsenin ağzından düşmiyen bu faydalı nesne'yi herkese tavsiye ederiz. Her keseye elverişlidir.

MESUT BİR HÂDİSE

Zehra ve Ahmet Geçimlinin boşanma merasimi dün, her iki tarafın hısım akraba ve ahbaplarından mürekkep seçkin bir dinleyici kütlesi huzurunda şehrimizin kırk bir buçukuncu mahkemesinde yapılmıştır. Yeni boşanmışlara saadetler temenni ederiz.

YENİ ATA SÖZLERİ

★ Düşene gülme: Kalkmak ihtimali vardır!

★ Kadına kocası kaz görünür..

★ Ak akçe akça - pâkça kadın içindir.

★ Alma elin kızını: Yanarsın aheste aheste.

★ Anasının kızı: Çam sakızı.

★

DENGİ DENGİNE

Kız kızmış, nişanlısına haykırıyordu:

— Seninle geçinmemize imkân yok! Benim ak dediğime sen hep kara diyorsun. Aramızda müşterek bir nokta bulamazsın...

Delikanlı atıldı:

— Nasıl bulamam! Sen Çincebilir misin?

— Hayır.

— Ben de bilmem. Japonca?

— Hayır!

— Ben de bilmem. Görüyorsun ya, birleştiğimiz bir çok noktalar var!

Hikâye

Tablo

Yazan: VİR GÜL

BİZİM İsmail Delidolu'yu Fiyaka otomobil fabrikasının 1950 Caka modeli hususi bir arabaya kurulmuş giderken görünce, baston yutmuş gibi olduğum yerde dikildim kaldım.

Otomobilin önünde telgraf direği gibi durduğumu gören şoför bir küfür savurdu. Fakat arkada oturan patronundan da daha sun'i bir küfür yedi.

İsmail şoförünü haşladıktan sonra, otomobilden başını uzatıp bana seslendi:

— Merhaba, bizim oğlan! Nereye gidiyorsun, gel götüreyim.

Otomobil gizli bir soluk vererek yerinden fırladı. Süzüldük, yola düzüldük.

— «Eh, anlat bakalım, İsmail» dedim. «Tebrik ederiz. Ne oldun sen böyle? Son seçimlerden sonra yoksa sen de mi yağlı bir kuyruk kaptın?»

İsmail sözümü kesti ve anlatmıya başladı:

?

? ?

Beni en son nerede bıraktındı sen? Kuledibindeki o mendebur apartımanın külüstür çatı katında değil mi? Hatırlarsın: Orada bir atelye kurmuştum. Her boyadan boyadıktan sonra işi ressamlığa dökmüştüm. Meğerse bu işde ne ekmek varmış, bilmezsin! Yalnız, bunu şimdiye kadar öteki ressamlar neden keşfedememişler? diyeceksin, değil mi?

İşte zekâ meselesi burada kendini gösteriyor, dostum.

Bak ben ne yaptım:

İşe evvelâ yeni ressamların sergilerini gezmekle başladım. Gördüğüm tablolar arasında ne kadar anlaşılmaz, acaip şey varsa hepsini, ya kimseye göstermeden bir kâğıda çizerek alelacele kopya ettim, yahut aklımda tuttum. Sonra, eve gelince onların en acaiplerini birbirine karıştırarak ortaya harikulâde «kompozisyon»lar çıkardım.

İkinci işim, kendime bir yardımcı aramak oldu. Fakat «yardımcı» dedimse ressam zannetme. Ne münasebet! Güzel bir kadın! Model mi zannettin? Hayır, o da değil. Eğri büğrü resim yapan bir ressamın güzel bir kadın modele ne ihtiyacı var! Kadından ben başka şekilde istifade edecektim.

Kabaralara girip çıktım, dubaralardan geldim geçtim, nihayet tam istediğim gibisini buldum. Şeytanın gözünden sürmeyi çekip kendi gözüne sürecek ve böylece şeytanı kendisine râmedecek kadar kurnaz bir kadındı bu. Benim de ondan aşağı kalır yerim yoktur, bilirsin. «İki cambaz bir ipte oynamaz» diyeceksin, değil mi? Bunu ben de biliyorum. Onun için ipleri ayırdık.

Ben evde oturuyor, resim yapıyordum. O sokak sokak sürtüp müşteri buluyordu. Kendine mi, bana mı? Orasını araştırmak, işi daha fazla kurcalamak istemiyordum. Bana müşteri geliyordu ya, üst tarafı ne umurumdaydı! Çünkü kadınla başkaca hiçbir alâkam yoktu.

İlk müşterim Urfalı bir yağ tüccarıydı.

Neclâ bunu bir kokteyl salonunda yakalamış. Kendisini sanata hayran, ince ruhlu, hassas kalbli münevver bir kız olarak tanıtmış. Türlü cilve de yapmış. Hacıağa, baharlı, biberli dolma yutmuş gibi yanmış, tutuşmuş. Pazarlığa oturmuşlar ve Neclâ bir şartla sulh olmuş:

— «Bana bir apartıman tutarsın... En büyük ressamlarımızın tablolarını alırsın, salonları bunlarla süslersin... Bu dediğim olursa ben de senin olurum» demiş.

Hacıağa okeyi çekmiş ve okkanın altına gitmiş. Evvelâ: «Peki, en büyük ressamlarımız kim?» diye sormuş. Neclâ da, hatırlamıya çalışır gibi yaparak, bir iki uydurma adres vermiş. Sonra da benim adresimi ilâve etmiş.

Ertesi gün çat kapı geldi bizim ağa.

Yalvardı, yakardı. Nihayet büyük üstadı razı etti: En şaheser tablolarından birini üç yüz elli liraya kopardı!

!

! !

İsmail Delidolu bunları anlatırken Tarabyadaki Konak'ın önüne gelmiştik.

— Şurada biraz duralım da bir iki kadeh bir şey atalım dedi.

Otomobilden çıkarken:

— Doğrusu yamansın be, İsmail dedim. Demek üç buçuk kuruşluk tabloyu hacıağaya üç buçuk yüz liraya okuttun!

Delidolu güldü:

— Dahası var, azizim. Bitmedi.

Oturduk. Buzlu şarapları boğaziçine gönderirken, hikâyesine devam etti:

— Ertesi günü öğleye doğru kapı çalındığı zaman hiç de hayret etmedim. Bu zil sesi plânın harikulâde bir intizamla işlediğini ilân ediyordu.

Hacıağayı görünce şaşırmış gibi bir hal takınarak:

— Buyurun, diye karşıladım. Ne haber?

Herif sıkıla büzüle:

— Affedersiniz, dedi. Bu tabloyu değiştirmek istiyom. Bizim hanım... Beğenmedi de...

Koltuğunun altındaki tabloyu hiddetle elinden kaptım ve:

— Beğenmezse beğenmesin! diye haykırdım. Beğenenler çok! Verin tablomu! Alın paranızı!

Çıkarıp bir tahtada dört yüz lirayı saydım.

Herif hacıağa idi amma, ağalıktan fazla hacılık tarafı çokmuş ki:

— Bir yanlışlık yaptınız, dedi. Ben bu tabloya dört yüz değil, üç yüz elli kayme virmiştim.

Bu cevabı bekliyordum.

— O dünkü fiattı, dedim. Benim tablolarımın değeri günden güne, saatten saate artar... Bu tablo şu saatte dört yüz liradır. On para aşağı olmaz!

Müşterinin fiat arttırışını ömründe ilk defa gören hacıağa şaşırmış kalmıştı. Ne söyliyeceğini bilemeden dört yüz lirayı aldı, tabloyu bıraktı, «Eyvallah»larla, «Maşallah»larla gitti, ben de «İnşallah»larla uğurladım.

Arası bir saat geçti, geçmedi, kapı yine zırladı. İçimden: «Plân tıkırında» diyerek kapıyı açtım ve hacıağayı daha sert bir suratla karşıladım.

— Ne haber, ağam?

— Caydım, dedi. Alın dört yüz lirayı, verin o tablayı. Saat farkını da veririm. Kaç oldu? Dört yüz on mu?

— Hayır, dört yüz on beş...

— Pekâlâ... Düzüneylen alsak iskonto yapmaz mısınız?

Bu teklif üzerine pazarlığa oturduk. Eserlerimi parise göndermekten ancak bir şartla vazgeçebileceğimi söyledim: Hepsini toptan ve derhal satmak! Aksi takdirde, saat geçtikçe tablolarımın fiatı artıyordu. Ne kadar çabuk alırsa kendisinin o kadar kâr edeceğini düşünen hacıağa razı oldu.

— Pekâlâ, dedi. Gaç tene var?

— On beş tane.

— Hepsi dört yüz on beş mi?

— Hayır. İçlerinde iki yüzlük de var, beş yüzlük de.

— Üstüste ne verelim?

Sanki toptan karpuz alıyordu.

— İrili, ufaklı, on beş tanesi topyekûn dört bin liraya olur, dedim.

Hacıağa, dakika sektirmeden çıkardı dört tane binliği uzattı. Elimi sıktı:

— Aldın mı?

— Aldım.

— Verdin mi?

— Verdim. Bereket versin.

— Bereketini bul.

Tabloları sardım, sarmaladım. Kapıcıyı çağırdım, aşağıda bekliyen taksiye indirdim. Hacıağa memnun. Ben memnun. Ayrıldık.

?

? ?

İsmail hikâyesini burada bitirip üzerine bir kadeh daha yuvarlarken:

— İşte, dedi, bu böyle birkaç kere, ayrı ayrı yerlerde, ayrı ayrı kahramanlarla tekrarlandı. Her seferinde, apartımanı ve ismimi değiştiriyordum. Eski müşteriler beni ararlarsa bulamıyorlar amma, bereket versin yeni müşteriler eksik değil!

Deve — Tevekkeli kocası o hale gelmemiş!

Hac Mektupları

Sevgili okuyucularım!

Bugün size, Arabistan çöllerinde başımızdan geçen maceraları anlatayım. Bedevilerden bir kabîle, evvelâ beni atom bombası zannederek Amerikalıların bombalara can verdiğini iddiaya kalkıştılar. Sıska Dayınız benim insan olduğumu onlara anlatıncıya kadar akla karayı seçti. Derken bu haber, çölde bizim deveden daha sür'atle yayılmış olacak. Bu sefer bir kabileden Kays İbni Mejnûn adında yağız bir delikanlı beni geçen gün tayyare kazasında vefat eden Mısırlı sinema yıldızı Kamelya'nın ruhu zannederek kaçırmıya kalktı. Zavallı mecnunun çöllerde:

— Yaaa ruhittayyıp! Yaaa tayyibetül'ervah!

Diye haykıra haykıra çadırımıza hücum ettiğini görseniz acırdınız. Sıska Dayınız:

— Bırakın bakalım, nasıl götürecek!

Diye meydan okudu. Fakat yağız delikanlının aşka gelip bana sarıldığını görünce dayanamadı. Bir hançer darbesile pare pare helâk etmek istedi ise de sonradan vazgeçti. Derken kervanımızı bir eşkiya kafilesi bastı. Beni soymıya kalktılar. Tabiî başa çıkamadılar. Çünkü beşi birden buluzumu çıkarmıya uğraşırken ben etekliğimi giyiyordum. Hulâsa, çöl yolculuğu gayet maceralı oldu. Bir Arap şairi gözlerimi Bağdat gecelerine benzeten bir gazel yazmış. Biz maval okuyor sandık. Şimdi hâlâ çöllerdeyiz, bakalım ne zaman Medinei Münevvereye, Mekkei Mükerremeye varacağız, oralara nasıl çıkacağız! Cümlenize selâm ederiz.

HACI TEYZENİZ

Çömezin Röportajları : 218

Çömez Halkla konuşuyor

Çizen : Ramiz

— Soygunculuklar neden arttı?
— Kadın yüzünden; hep onları soyuyorlar!

— Terbiye Kongresinde konuşulanlardan ne öğrendiniz?
— Konuşma terbiyesini!

— Bu sene buğday azmış..
— Zarar yok, arpa mahsulü fazlasile var!

— Güzellik kraliçesi İtalyada kazanacak mı?
— O kazanmasa da onu kazanan kazanır!

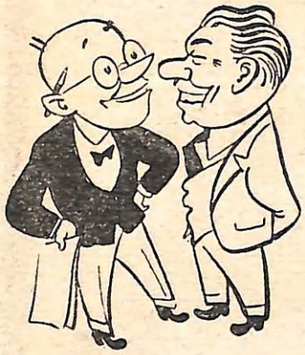

— Hanendeliğe başlamışsınız, öyle mi?
— Evet, bu seçimleri de kaybettikten sonra suzinâkten okumıya başladım!

— Yine bir otobüs 800 metreden uçmuş..
— Ya.. Bakalım rekoru kim kıracak?

— Bar artistleri sendika kuruyormuş..
— Demek kafes kurmaktan vazgeçecekler!

— Mahdum bu sene mektebe gitmiyecek mi?
— Hacet yok, ne zaman Bakanlığa başvursak imtihana girme hakkı alıyoruz!

— Güreşçilerimiz neden barlarda kavga çıkarıyorlar?..
— Ancak orada sırtları yere gelir de ondan!

— Köprülünün Amerika seyahatine ne dersiniz?
— Tetkik seyahati derim!

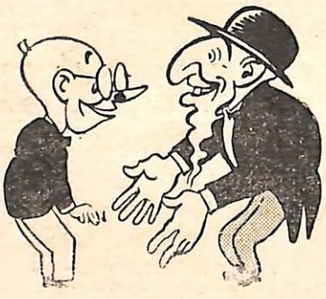

— Fabrikaları satıyorlarmış!
— Demek sıra onlara geldi ha?

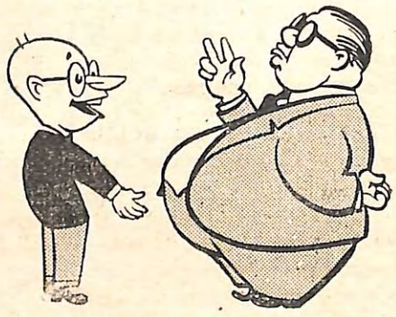

— Hâlâ bir ev sahibi olamadınız mı?
— Maalesef... Hem günde dört gazeteye aboneyim!

Hacı Seferleri

Gidip gelme 19 liraya. Seccade, misvâk, tesbih hediye olunur. Kazalara karşı garantimiz vardır: Sigorta bedeli hemen tediye edilir.

Hudâverdi Nakliyat Şirketi

Sene 1 — Sayı 16 8 Eylûl 1950

Mizah

Ayrıca satılmamakla övünür, haftalık ciddi gazete

PERİ

Herkesin mecmuasıdır.

TAKDİM

1 Eylûl 1950 tarih ve 15 sayılı Mizah gazetenizin baş sütununda «Siz kimsiniz efendiler?» sualini hayretle okuduk. Tavzih makamına kaim olmak üzere kendi kendimizi takdim eden aşağıki mektubumuzun Basın Kanununun verdiği cevap hakkına dayanılarak ayni sütunda, ayni punto harflerle ve noktası virgülüne denk olarak neşrini rica eder, saygılarımızı da bu arada sunarız.

1 — Memlekette demokrasi var. Binaenaleyh kanunî bir lüzum olmadıkça kimse başkasına kim olduğunu soramaz. Kaldı ki biz soyu sopu herkesçe malûm kimseleriz. Bunu bir kere daha açıklamakta bir fayda görmüyoruz.

2 — Eskiden biz de halk arasında dolaşırmışız. Dolaşırız a... Bu da mı kabahat? Demek hata etmişiz. Biz de bu hatamızı anladığımız için badema otomobilden aşağı inmiyeceğiz. Anlaşılıyor ki, halk dediğimiz kalabalık, aralarına tenezzül edilmiyecek kadar bizden habersiz!

3 — Daha düne kadar kahvelerde oturduğumuz doğrudur. Yapacak işimiz yoktu. Sizin gibi biz de kahvede pineklerdik. Şimdi seviyemiz yükseldi, klüplerde kumar oynuyoruz. Daha bir diyeceğiniz var mı? Biz bugüne bugün mevki sahibi adamlarız. Aklını başına topla!

4 — Kalabalığın ön sırasına geçiyormuşuz. Tabii geçeriz. Adam ol da sen de arkada kalma. Gözünü açmak mı kabahattir yoksa öne geçilmesine göz yummak mı?

5 — Bizi hangi mucizenin yarattığını soruyorsunuz. Bu mucizenin adını herkes biliyor. Buna demokrasi derler. Biz, sayei demokraside hiçten meydana çıktık.

Bu açık takdimden sonra da kim olduğumuzu anlamadınızsa yuf ervahınıza! Öyle subaşılar gibi ona buna sen kimsin? Nereden geliyor, nereye gidiyorsun? Vay, daha dün dilenci idin, bu paraları nereden kazandın? diye saygısız sualler sormıya devam edersen seni ırkçı, faşist diye bütün âleme kepaze ederiz. Anladın mı, Mizahçıbaşı?

İmza:

Eski Tavşan, yeni Aslan,
Yaradana yan bakan
Demokrasi köleleri

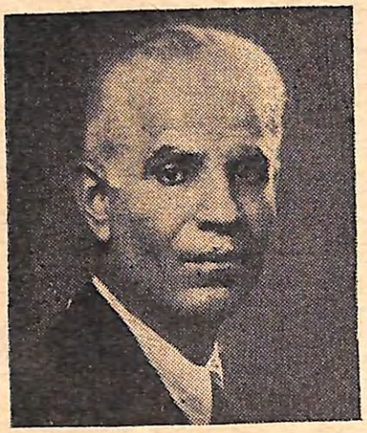

PANDELİ VURULDU!

Meşhur lokantacı Pandeli vurulmuştur. Rivayetler muhteliftir. Düşmanları kalbinden vurulduğunu, dostları bir güzele vurulduğunu iddia etmektedirler. Bizim Emniyet Müdürlüğünden hususî surette yaptığımız tahkikata göre, mutfak üstadı, tramvaya binerken kendisine sokulan bir ahbabının o sıkışık zamanda borç istemesine dayanamıyarak 250 kuruş vermiş, parayı vuran kalabalığa karıştığı için geri almak ihtimali kalmamıştır.

ŞEFİK BAGAY

Eski Alpullu Şeker Fabrikası Müdürü Şefik Bagay'ın bu defa Kırklareli Milletvekili olması bütün şekercileri sevindirmiştir. Zira, bal tutan parmak yalar meselinin doğruluğu bir defa daha tahakkuk etmiş oluyor.

Muhterem Kırklareli Milletvekilini örnek tutan beş yüz kişi, şeker fabrikaları müdürlüklerine talip olmuşlarsa da, münhal olmadığından arzuları is'af edilememiştir.

Hazin bir mevlût töreni

DÜN, İSTANBUL BELEDİYESİNDE, HAZİRUNU HÜNGÜR HÜNGÜR AĞLATAN ACIKLI BİR MEVLÛT OKUNDU!

Yeni belediye seçimlerini İstanbulda da Demokratların kazanması üzerine kırk elli senelik daimî encümen âzalarından Bican Bağcıoğlu cansız düşmüş, yenilerden Burhan Felek, feleğin sillesile adamakıllı sersemlemiştir. Burhan Feleğin delâletile yanık sesli Hafız Necmi Rıza tarafından eski Belediye Meclisi âzalarını temsilen Ekrem Tur'un canına mevlût okutulmuştur. Bu acıklı törende hazır bulunan C.H.P. erkânının sıcak gözyaşları arasında eski âzalar yerlerini terkedip gitmişlerdir.

EL GÖZLERİ

Neler görür? Neler gösterir? Bu heyecan ve zevk verici, sizi zaman zaman kahkahadan kabahat yapmıya sevkedecek; zaman zaman birçok mizahî yazılarda olduğu gibi teessüre düşürüp ğlatacak eseri yakında tefrikaya başlıyoruz. Bu şaheserler şaheserinde büyüklerin küçüklüğü, güzellerin çirkinliği, namusluların hırsızlığı, hulâsa, günümüz, Basın Kanununun müstehcen neşriyata dair kayıtlarına uygun bir açık saçıklıkla teşhir olunacaktır. Yazan: Namlı roman fabrikatörü Ehat Armut Karadut. Gelecek sayıda başlıyoruz.

GELENLER, GİDENLER

★ Şehir Tiyatrosu talimatname encümeninden, bunu takiben spor ihtisasından, bunu takiben Belediye Meclisi âzalığından kendisine izin verilen dostumuz Burhan Felek yakında Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığından da affedilecektir. Müşarünileyhin Cumhuriyet gazetesinden başka bir yere gitmiyeceği tahmin olunuyor.

★ Muhtar seçimlerini kaybettikten sonra Demokrat Parti teşkilâtına vafir miktarda gayret gelmiştir.

★ Alıştıkları belediye âzalarının gidişi üzerine esnafı bi-insafın kalbine korku gelmiştir. Yakında mühim bir kısmının iflâs yolile ticaret dünyasından âhirete gidecekleri ümit edilmektedir.

İ L Â N

Muhtelif meclis kapılarına asılmak üzere «komple» levhası yazdırılacaktır. Divanî yazı üstadlarının acele D. P. merkezine müracaatları.

FIKRALAR

FAYDASI

Muharrir Vahdet Gültekin kadınlarla ahbaplık etmekten pek hoşlanır. Bir gün yarı alay, yarı ciddi kendisine bunun sebebini sorduk.

Dedi ki:

— Erkeklerle konuşmasını pek sevmem. Çünkü söylediklerim bir kulaklarından girer, ötekinden çıkar. Halbuki kadınlara söylediklerim kulaklarından girer, ağızlarından çıkar.

— Başka bir doktora.

ATEŞTEN GÖMLEK

Züğürt bir arkadaşı Sait Keslere dert yanıyordu:

— İnanır mısın, birader, arkama bir gömlek alacağım, günlerdenberi dükkân dükkân dolaşıyorum, kendime muvafık bir gömlek bulamıyorum...

Eski gazeteci Sait Kesler:

— İnanırım, dedi. Yeresiye muameleyi hemen hemen bütün dükkânlar kesti!

DAYAK FASLI

Muayeneye gelen hasta:

— Geceleri her tarafım kırım kırım kırılıyor, diye anlatmaya başlamıştı.

Dr. Fahri Can, hastasının sözünü keserek:

— Ya? dedi. Demek evlisiniz ve geceleri eve geç geliyorsunuz, öyle mi?

BİR DOKUN...

Hâkim, karşısındaki kadına sordu:

— Evli misinizi, bekâr mı?

Kadın içini çekince hâkim kendisi cevap verdi:

— Anladım, bekârsınız.

Sonra erkeğe döndü:

— Evli misiniz, bekâr mı?

Erkek de içini çekti.

Hâkim anlamıştı:

— Demek evlisiniz.

MERHAMET

Otobüste nasırı sızlıyan adam, ayağına basana döndü:

— Şimdi sana bir tokat aşkederdim amma, dua et ki Hayvanları Koruma Cemiyetine mensubum!

CEVAP

Telefon rehberinde bulunmıyan bir numarayı öğrenmek için santralı aradı. Telefon çaldı, çaldı: Cevap yok. Tekrar çevirdi, tekrar dakikalarca bekledi. Nihayet cevap geldi:

— Alo?

— Neredesin, kızım! Yarım saattir seni arıyorum.

Santraldaki kız adamcağızı hiddetle payladı:

— Allah Allah! Kabahat sizin! Neden beni yarım saat evvelden aramaya başlıyorsunuz?

YENİLMİYECEK HALT

Müşteri hiddetle garsona seslendi:

— Çağır lokanta sahibini buraya! Ben bu yemeği yiyemem.

Garson sükûnetle cevap verdi:

— Merak etmeyin, efendim. O da yiyemez.

YANLIŞ

Telefonda:

— Alo? Sen misin?

— Hayır. Benim.

— Affedersiniz, yanlış!

HAZIR OL...

Eleme, kekeleme imtihanlarında çakan Üniversiteli kasabaya telgraf çekerek ağabeyisine işi bildirdi:

«İmtihanlar bitti. Geliyorum. Babamı hazırla.»

Ertesi gün ağabeyden cevap geldi:

«Babam hazır. Sen hazırlan.»

YÜZ

Satıcı, aldığı parayı müşteriye iade etti:

— Bu yüz kuruş sahte, hanım.

Kadın kızmıştı:

— Yüzü de mi? diye sordu.

TEŞEKKÜR

Alacaklı, mektubunu: «Size son defa olarak yazıyorum» diye bitiriyordu.

Borçlu, hemen oturup bir teşekkür mektubu yazdı.

Bunda: «Son defa olarak yazdığınıza pek sevindim. Ben de ne zamandanberi bunu bekliyordum. Teşekkür ederim» diyordu.

GEÇMİŞ OLSUN!

Yeni muhabirlerden biri geçen gün gazetesine bir otobüs kazasını yazıyordu:

«Bereket versin kazada kimse ağır surette yaralanmamış, yalnız üç kişi ölmüştür.»

KEYFİNE BAK!

Belediye seçimi propaganda seferberliğinde bir D. P. adayı Sulukulede nutuk geçmiye gitmişti. Halka yaranmak için, iskemleye çıktığı zaman:

— Ne kadar isterseniz o kadar konuşurum, dedi. Fazla vaktinizi almak istemem.

Çeribaşı cevap verdi:

— Sen ne kadar istersen o kadar konuş, beyim. Biz on beş dakika sonra gidiyoruz.

SAKALLI

Bahçe mimarı Mevlût Baysal'ın yanına sokakta sakallı bir adam geldi:

— Vay Mevlûtçuğum! diye eline sarıldı. Beni tanımadın mı yoksa?

— Yo, tanımadım.

— Canım, ilkmektepte yan yana oturmaz mıydık?

Mevlût Baysal bu sıkıcı adamdan kurtulmak için kestirme bir cevap verdi:

— Yanılıyorsunuz. İlkmektepteyken benim yanımda sakallı kimse yoktu.

TAVSİYE

Kadın sevinçle ellerini çırpıyordu:

— Billyor musun, şekerim, doktor bana bu yaz sayfiyeye gitmemi tavsiye etti. Ne dersin, nereye gidelim?

Kocası ciddî bir tavırla cevap verdi:

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI : 218

Yakında :
Tanıdıklar Ansiklopedisi
Bir Mizah şaheserine başlıyoruz !

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

Mizah

— Ne yapayım? Havalar serinledi de ondan giyiniyorum!